

De belofte van de hemelse Landman inzake de komst van de Heilige Geest

Ds. D. Rietdijk – Jesaja 44:3-5
(Pinksteren)

Zingen: Psalm 46: 2
Lezen: Jesaja 44
Zingen: Psalm 87: 1, 2, 3, 4
Zingen: Psalm 1: 2
Zingen: Psalm 119: 86

Gemeente, wij willen u het Woord van God bedienen uit Jesaja 44 vers 3 tot en met 5. Daar lezen wij:

Want Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen. En zij zullen uitspruiten tussen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken. Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël.

Deze tekst spreekt ons van: De belofte van de hemelse Landman inzake de komst van de Heilige Geest.

We letten op drie zaken:

1. De wateren van de Geest
2. De vruchtbaarheid van de Geest
3. Het kenmerk van de Geest

1. De wateren van de Geest

In dit hoofdstuk van Jesaja vinden we de belofte van de nieuwe tijd die komen zal. Terwijl het volk van Israël in ballingschap is en Israël zucht onder het juk van Babel en de wilgen dienen om de harpen aan op te hangen, als zij geen lied meer zingen van de Heere in een vreemd land en alles schijnt afgelopen te zijn, dan komt daar opeens de belofte van de Heere: Ik zal water gieten op de dorstige en Ik zal stromen gieten op het droge.

Hier zien wij dat God altijd dingen doet die wij niet voor mogelijk houden. God doet altijd dingen die ons vreemd voorkomen. God doet het onmogelijke.

Deze belofte strekt zich uit naar de komst van de Geest. Deze belofte heeft betrekking op de nieuwe dag, de dag die begonnen is op de Pinksterdag in Jeruzalem. En ook op de tijd waarin wij nu leven. Het is de dag der zaligheid, het is de welaangename tijd. Voor deze

tijd, waarin u nu leeft, heeft God beloofd: *Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge.*

Dat kon de Heere onder het oude verbond niet doen. Alles wachtte op de komst van Christus. Alles wachtte daarop, dat de Zoon van God de hemeltrouwen verliet, op de aarde kwam en de weg ging naar het kruis, om de ongerechtigheid te verzoenen en de zonden te dragen, om de straf die ons de vrede aanbrengt op Zich te nemen.

Maar toen dat geschied was en Hij uit de dood verrezen is en opgevaren is als Triomfator, toen heeft Hij gaven genomen op de dag van de hemelvaart, gaven om uit te delen onder de mensen, opdat zelfs wederhorigen altijd bij God zouden wonen.

En wij mogen nu leven in de tijd dat die verhoogde Koning in de hemel die gaven uitdeelt onder de mensen. Toen was het ogenblik gekomen dat er niets meer tussen lag en God Zijn Geest kon geven op deze aarde. En dat wordt ons hier in onze tekst nu voorgesteld in een liefelijk beeld. De Heere stelt Zichzelf hier voor als een landman, die water gaat gieten op dorstigen en stromen gaat uitgieten op het droge. Zo is nu de tijd van de nieuwe dag, de tijd van nu.

Waarom gebruikt de Heere dit beeld van water? U weet, de Heilige Geest wordt in het Oude Testament heel dikwijls voorgesteld onder het beeld van levend water. Weet u waarom? Om verschillende redenen.

In de eerste plaats omdat water reinigend is. Ezechiël profeteerde ook van de Pinksterdag en dan zegt de Heere door de mond van Ezechiël: *Dan zal Ik rein water op u sprengen en gij zult rein worden.* (Ez.36:25) Want waar die Geest gaat werken, reinigt Hij. Daar werkt Hij zuiverend. Daar werkt Hij net als water tot reiniging.

Maar er is nog een reden. En die reden verstaat een oosterling het beste. De tweede reden waarom die Geest van Christus met water vergeleken wordt is dit: een oosterling weet dat als er geen regen valt en als er geen water over zijn akker vloeit, alles sterft. Dat betekent hongersnood, misoogst. Droogte brengt in het oosten de dood. Water is daar een zeer kostbaar goed. Water is een levensvoorwaarde. Zonder water is er geen leven.

En gemeente, nu komt de Geest van Christus. En waar de Geest komt, daar is leven. Maar waar de Geest niet komt, is de dood. Waar de Geest komt, de Geest van Christus, de Geest van Pinksteren, daar komt Hij levenwekkend. Daar gaat Hij het leven wekken dat Christus verworven heeft. En niet zomaar één keer, maar die Geest gaat ook wat ingezonken is en wat afgedwaald is en wat als verlepte planten naar beneden hangt, opnieuw het leven schenken. Daar komt Hij verfrissend, verkwikkend, opnieuw leven wekkend. Daarom wordt die Geest vergeleken met water.

Zo heeft Ezechiël het ook gezien in het visioen van de nieuwe dag. Dan ziet hij uit de tempel een waterstroom komen vanonder de dorpel van de tempel vandaan. Van de rechterzijde van het altaar komt een stroom van water. Weet u waar dat water heengaat? Het gaat zowel naar het land van Galilea als naar de kant van de Dode Zee. Waar dat water komt, daar wordt het allemaal levend. Zelfs de vissen die in de Dode Zee moeten sterven worden levend, als die stroom van levend water vanuit de tempel daar komt.

Dat is het beeld van de Geest. De verhoogde Christus, Die aan de rechterhand van Zijn Vader gezeten is, heeft gaven genomen om uit te delen. Dat is die stroom van de Geest die komen zal. En waar die Geest komt als het water des levens, daar gaan doden leven.

En gemeente, nu zegt de Heere hier dat Hij in overvloed van het water zal geven. Er wordt gesproken van water gieten en van strómen! Een overvloedige werking van de Geest van Christus zal er op aarde zijn. Zo overweldigend groot als een waterstroom is op een dorstig land.

U zult zeggen: 'Klopt dat dan wel met wat we nu zien?' Er zijn zelfs mensen die zeggen dat de Geest niet meer werkt en dat de Heere niet meer werkt en dat er geen mensen meer bekeerd worden.

Gemeente, zulk spreken moeten we maar niet handhaven. Want God is geen leugenaar! De Heere zegt het Zelf! En het is verworven door het bloed van Christus, op het kruis van Golgotha. Daar heeft de Zoon van God Zijn leven afgelegd en Zijn bloed gestort.

Daarom zal die stroom van de Geest ook vandaag nog over de aarde gaan. Die stromen zullen gaan over de dorstigen en over het droge. Ook vandaag, hoor. Nee, gemeente, laten we het liever omkeren: is het niet zo dat we ons niet stellen in de bedding waardoor de Geest stromen gaat? Want de Geest van Christus stroomt door de bedding van de prediking van het Evangelie. Maar waar die bedding wordt versmald of waar de mens zich afkeert van de bedding van de prediking van het Evangelie, waar die mens niet leeft bij het Woord van God - en zult u uw hart daarop onderzoeken, gemeente? - daar zullen ook de stromen van levend water niet komen. Het gaat hier niet over wat God kán, maar over wat God van ons wíl.

Het is een oud gezegde: Wie nat wil worden moet in de regen gaan staan. En als u bekeerd wilt worden, dan zult u zich onder de bediening van het Evangelie moeten begeven. Want daar gaat de stroom van de Geest door. Ook vandaag! Dat bloed van Christus heeft eeuwig kracht. Dat wordt dag en nacht voorgesteld aan de Vader. En altijd zal de Heere Zijn wijngaard bevochtigen. Ook vandaag, ook voor jonge mensen, ook voor ouden van dagen.

De stroom van de Geest gaat komen. *Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge.* Waar zal die stroom dus komen? Op de dorstigen en op het droge. Misschien weet u wat dorst is. Patiënten die geopereerd zijn weten wat dorst is, als ze vlak na de operatie niet mogen drinken. Woestijnreizigers weten ook wat dorst is. Dorst hebben en geen water hebben of mogen hebben - dat is vreselijk. Dat is de ergste kwelling die je hebben kunt.

En nu zegt onze tekst: *Ik zal water gieten op de dorstige.* Wat zijn dat voor mensen? In onze tekst is dat het beeld van de mensen die in Babel woonden, wier harten verlangden naar Jeruzalem en naar de tempel. Maar wat betekent het voor ons? Wel, dan is dorst hebben dit: in de Bijbel wordt gesproken van het dorsten naar God. Denk maar aan Psalm 42. Dat is een vreselijke dorst. Kent u die? Mag ik jullie eens vragen, jongens en meisjes: kennen jullie de dorst naar God in je hart? Is dat in je hart? Gebeurt het wel eens dat als er eens niemand bij je is, dat je dan zegt: 'Heere, ik kan niet meer verder leven'? Dat die dorst zo is, dat je zonder God niet meer verder kunt? Dorsten jullie naar God? Het kan midden onder je werk zijn, dat je je werk laat liggen en je even afzondert en gaat vragen naar God, of Hij naar je om wil zien.

Dorst uw ziel naar God, ouderen? Misschien bent u al heel oud. Misschien hebt u al een leven lang onder de bediening van het Woord verkeerd. Dorst uw ziel naar God, naar de gemeenschap van God? Zegt u: 'Heere, mijn ziel verkommert'?

Het kan zijn dat de schuld van uw leven u drukt. Wat kan een ziel dan dorsten naar God. Gebogen gaan onder de schuld van een heel leven. Ja, als je je leven eens één dag waarneemt bij Geesteslicht, dan is die ene dag al voldoende om eeuwig van God te worden weg gestoten. Dorst uw ziel onder die schuld, dat u zegt: ‘Heere, ik heb me dood gedronken aan de wateren der zonde’? Dorst uw ziel naar God? Al zijn we dan in de strijd van het leven, dat de satan ons zo aanvalt en dat we amechtig neerzitten en geen kracht meer hebben om te kunnen staan, dorst onze ziel dan naar God? Is het zo dat onze ziel dan misschien als een oude pelgrim hijgt naar het einde van de reis? *Mijn ziel dorst naar U (...) in een land, dor en mat, zonder water.* (Ps.63:2) Dorst onze ziel zo naar God? Dan belooft de Heere hier: *Ik zal water gieten op de dorstige.*

Als jullie ziel naar God dorst, jonge mensen, hoor dan wat de Heere hier zegt: Ik zal er water op gieten! Dat wil zeggen: Ik zal je te drinken geven. Als uw ziel gebogen gaat onder schuld en geen uitkomst meer weet, God zal te drinken geven! Als u staat in de strijd en uw ziel moedeloos is, neergebogen is, en vanbinnen de vijand spot: ‘Gij hebt toch geen heil bij God’, hoor dan: God zal u te drinken geven.

En hoe doet de Heere dat? Wel, dat water van die Geest is dit, dat de Geest van God het Evangelie opent. Als de Geest dat Woord opent, dan drinkt je ziel uit de fonteynen van levend water. Want dan brengt de Geest je bij de enige Bron, waar ál onze dorst wordt weggenomen. Als het Woord van God wordt geopend en de Geest ons brengt als een onder de schuld dorstende zondaar bij de liefde van de stervende Jezus, dan mag ik drinken. Als de stervende liefde van Christus in de ziel geopenbaard wordt, dan mag ik drinken uit Zijn eeuwige liefde. Want aan het kruis heeft Hij Zich dood gedronken. Daar was voor Hem geen water en geen God Die naar Hem omzag. En daar was voor Hem geen uitkomst en geen verkwikking. Daar heeft Jezus Zich dood gedronken aan de wateren der zonde van Zijn volk, opdat Hij Zijn Kerk zou lessen vanuit het eeuwig Evangelie.

In de strijd geeft Hij soms de moed en de krachten van het Evangelie, als dat Woord opengaat en als de Geest dat Woord gaat toepassen aan het hart: *Vrees niet, want Ik ben met u. (...) Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.* (Jes.41:10) Als je de overwinning mag zien die Hij bereid heeft en die Hij geven zal uit Zijn eeuwige overwinning aan een zwakke en ellendige zondaar, dan krijg je moed. Als je dorst naar de gemeenschap met God, als je dorst naar de gunst van God en de Geest van Christus, en als dan het Evangelie opengaat en u mag dan de gestalte zien van Hem Die uit eeuwige liefde Zijn troon verliet en Die ons mensen in alles gelijk is geworden, uitgenomen de zonde, dan mag je drinken tot verwonderens toe uit die fonteynen des heils, vanwege de liefde van God, Die Hij geopenbaard heeft in de Heere Jezus Christus.

Ik zal water gieten op de dorstige. Dat is altijd in overvloed. Waar die Geest dat water giet op de dorstige, daar is een overvloed. Daar wordt gegóten. Daar gaat het strómen van levend water. Vraag het maar aan het volk van God. Als dat Woord opengaat en de Geest gaat het toepassen aan de ziel, dan is er een overvloed. Dan zijn er wateren der zwemming. Dan hoef je ook niet karig over je Koning te spreken. Daar mág je trouwens nooit karig over spreken. Want bij Hem is een overvloed. Hij zegt:

Opent uwe mond,
Eist van Mij vrijmoedig,
Op Mijn trouwverbond;
Al wat u ontbreekt,
Schenk Ik, zo gij 't smeekt,
Mild en overvloedig.

Dan is er nog nooit één van die dorstenden geweest die met een dorstige, droge ziel aan de voeten van Hem terecht kwam, of Hij heeft die ziel vervuld uit de fonteinen des heils met het levende water dat Hij bereid heeft.

Ik zal water gieten op de dorstige. Maar ook: *stromen op het droge.* Dat is weer wat anders. Waren de dorstigen de mensen die uitzagen naar Jeruzalem en verlangden naar de tempel, onder het droge zijn de Joden in Babel begrepen, die helemaal niet terugverlangden. Dat waren mensen die het in Babel heel gewoon vonden. Dat is als een woestijn die niet weet wat water is. Een woestijn waar de dood heerst en waar alleen maar van die akelige, nare woestijnplanten tevoorschijn komen. Dat is het droge. Dat is hetgeen waarin nooit enig leven geweest is en wat zelfs niet naar God vraagt en naar God roept. Het dorstige, dat is nog een teken van leven, maar in het droge is helemaal geen teken van leven. En nu belooft de Heere in Zijn eeuwige liefde: 'Ik zal stromen gieten op het droge.'

Misschien zegt u: 'Ja, maar daar weet ik allemaal niets van. Dorsten naar God, nee, daar weet ik niets van.' O, laat dan nu eens je droge ziel tot die God worden opgeheven. Want God doet het!

Op de eerste Pinksterdag is het bewezen. Toen stond Petrus te midden van een schare te prediken en God heeft een stroom doen dalen op het droge. Daar stonden allemaal vijanden voor Hem, die even tevoren geroepen hadden: 'Kruis Hem!'

Toen is God stromen gaan gieten op het droge, over drieduizend mensen. Die hebben op diezelfde dag, verslagen zijnde in het hart, gevraagd: 'Wat moeten wij doen, mannen broeders, om zalig te worden?' Dat kan nog! En God doet het nooit anders. Hij giet stromen op het droge in een overvloedige mate.

Als Hij nu water giet op de dorstige, dan gaat Hij nog een dorstige drinken. Maar nu gaat Hij zelfs stromen gieten op het dróge. En door de eeuwige Geest van Christus gaan mensen léven, opstaan uit de dood. Dan komt de vraag naar God tevoorschijn.

Dat wordt u thans nog gepredikt. Er is geen waarde in de dorstige en ook geen waarde in het droge. Maar weet u waar wel waarde in ligt? Dat ligt alleen in het bloed van Christus op Golgotha. Daar ligt de waarde.

En nu leeft u onder de bediening van het Evangelie, onder de vervulling van deze belofte. Nu wordt u gepredikt de regenwolken van de Geest, die over uw hoofden heentrekken. Want God werkt, hoor! Hij werkt door Zijn Geest. Mag ik dat op uw hart drukken?

Maar misschien zegt u: 'Ja, maar daar kan ik toch niets aan doen? God moet het toch doen?' Dan vraag ik u (en dat zal de Heere straks ook aan u vragen): hebt u God daar wel eens voor nodig gehad? Eerlijk moet u dat beantwoorden, hoor!

Jongens en meisjes, we zijn er zo van overtuigd dat de Heere het moet doen, dat wij nooit onze knieën buigen. Heb je de Heere al eens nodig gehad? Heb je het al eens echt

van de Heere gesmeekt en gezegd: 'Heere, hier staat het: stromen op het droge.' Heb je dat al eens van Hem begeerd? Of zal Hij straks tot je zeggen: 'Ik heb u nooit aan Mijn voeten gezien. Ik heb u nooit gebogen gezien voor Mijn troon.' Ach, doe het eens vandaag. Zeg eens: 'Heere, mijn hart is zo dood, dat er geen lust in is naar U, noch naar Uw dienst.' Hef dan dat dode hart eens omhoog en zeg: 'Heere, hier staat het toch. Zou U die stromen eens over mijn dode, mijn koude en lege ziel willen doen gaan?' Het zou kunnen dat, éér je van je knieën opstond, het in de hemel verhoord zou zijn. O, laat het eens nood worden in uw leven. We leven toch zo gemakkelijk. We willen niet bij het ene horen en ook niet bij het andere. We leven als in een niemandsland.

Hier staat het. Dit is de tijd waaraan God beloofde: *Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge*. En Christus zegt: 'Indien iemand in Mij gelooft, wateren des levens zullen uit zijn binnenste vloeien.'

Weet u wat het dan wordt? Als die Geest ons bedient - en de Kerk des Heeren, het volk van God, heeft dat elke dag weer nodig - als die Geest ons bedient, dan worden we vruchtbaar voor een ander. Vlees is niet vruchtbaar. Wat uit óns komt, heeft geen waarde voor God en ook niet voor een ander. Maar wat die Geest werkt in ons, dát heeft waarde voor God en ook voor een ander. Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

En gemeente, nu staat er niet alleen een belofte voor het dorstige en voor het droge, maar nu staat er ook: *Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen*. Dit is een belofte voor ons nageslacht. Zaad wil zeggen: de kinderen. En nakomelingen wil zeggen: de kleinkinderen en achterkleinkinderen. God gaat met Zijn werk door, van geslacht tot geslacht. Dat is een woord voor ouders die de Heere vrezen en de Heere kennen. *Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen*. God is een God Die met Zijn werk doorgaat.

En nu ligt er voor ons geen pleitgrond in onszelf. We kunnen onze kinderen en kleinkinderen God niet aanbieden, omdat er iets in óns zou zijn. Nee, daar hebben we geen pleitgrond in. Maar nu staat hier dat God doorgaat in de geslachten. Dat is het verbond waar de Heere zegt: 'Ik ben uw God en de God van uw zaad.'

Dat is geen belofte waarvan u zeggen moet: 'Nou ja, dat heeft de Heere beloofd, dus het zal wel gebeuren.' Nee, zo werkt God niet. De Heere werkt altijd zo, dat door de Geest de beloften ons werkzaam maken aan de troon der genade. Dan gaan we zeggen: 'Heere, zie, dit is mijn zaad. Dat zijn mijn nakomelingen.' Dan gaat het niet om onze kinderen, maar dan gaat het om de eer van Zijn dierbare Naam. 'Heere, zou U, tot verheerlijking van Uw Naam, Uw Naam willen grootmaken in de harten van mijn kinderen en kleinkinderen?' Want dan gaat het om de eer van God.

Een belofte voor onze kinderen. Jonge mensen, zie je wel, het staat in onze tekst. Ben je er al eens mee bezig geweest? Zeg je wel eens: 'Heere, zou U dat aan mij ook willen doen?'

Zegen geven. Zegen is niet dat je het hier op de wereld goed hebt, dat je welvaart hebt en dat je kunt delen in allerlei gemakken en dat je over voldoende geld beschikt. Nee, dat is geen zegen hoor, want dat laat je allemaal maar achter. Zegen is dit: dat ik de gemeenschap mag kennen met God en dat ik met de geestelijke en eeuwige zegeningen van het verbond gezegend word. Dat ik vergiffenis van schuld en dat ik de leidingen van

de Geest in mijn leven heb. Zegen is dit: dat ik als een arme zondaar mag leven aan de voeten des Heeren.

De Heere zegt het: *Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen.* Daar hebt u de belofte van de wateren van de Geest. Zouden we dan onze lege zielen niet beschaamd moeten opheffen tot de Heere? Want het is niet omdat de Heere zo karig is. Nee, het is onze behoefteloosheid en ons ver af leven van de Heere, dat we zo arm door de wereld moeten gaan. Omdat we zo weinig de werkingen en invloeden van de Geest van Christus kennen.

Nu komen we tot het tweede:

2. De vruchtbaarheid van de Geest

Er staat in onze tekst: *Zij zullen uitspruiten tussen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken.* Was het eerste beeld liefelijk, het tweede beeld is niet minder liefelijk. U ziet het voor u: gras. En tussenin het gras komen wilgjes omhoog. Daar spruiten wilgjes uit. Een landelijk beeld dat de Heere hier gebruikt.

Wat bedoelt de Heere hier? Wat gras is in de Bijbel, en in het bijzonder in de profetie van Jesaja, dat weet u. Gras is de kortstondigheid, de vergankelijkheid van de mens, zoals hij geworden is door de zonde. *Alle vlees is gras en al zijn goedertierenheid als een bloem van het veld* (Jes.40:6), zegt Jesaja.

En nu, te midden van de volkeren, van al die mensen, van al dat vlees dat geen goed voor God voortbrengt, gaan wilgjes uitspruiten. Dat zijn de vruchten van de Heilige Geest. Waar die waterstromen van de Geest komen, daar zult u die wilgjes gaan vinden. Waar het Evangelie gepredikt wordt, daar gaan we uitzien naar de vrucht van de Geest. Er is geen enkele landman die zaait en die nooit eens gaat kijken of hij het zaad ziet opkomen. Daar is hij toch nieuwsgierig naar? Zijn wij ook zo nieuwsgierig? De ouderlingen zijn nieuwsgierig naar de vrucht van de Geest in het midden van de gemeente. Bent u dat zelf ook? En ook bij uw kinderen? Zoeken we er wel eens naar of we van die wilgjes tussen het gras kunnen vinden?

Ik zei u al: er zijn mensen die zeggen dat de Heere niet meer werkt. Dat is voor hen een uitgemaakte zaak. 'De Geest is geweken', zeggen ze. Maar ik zeg u: dat is een belediging van de God en Vader van onze Heere Jezus Christus. Het is een belediging van de Geest, als u dat zegt. Want er is heel wat anders aan de hand. De Heere werkt wél hoor, want dat heeft Hij beloofd. En God is geen God van ja en nee, maar van ja en amen. Als Hij het zegt doet Hij dat. Er zullen wilgjes uitspruiten.

Hoe komt dat dan, dat men zegt dat de Geest niet meer werkt? Dat komt zo: als je wilgen tussen het gras wilt vinden, moet je op je knieën gaan en dat gras een beetje weg doen en gaan zoeken. Als je dát doet, dan ga je ze vinden: hier één, daar één. Want waar de Geest werkt, daar heb je niet aanstonds een eikenboom der gerechtigheid. Nee, tussen in het gras - en in ons hart zit ook veel gras, misschien heb je dat al eens ontdekt - tussen in het gras, te midden van heel veel dat er níet zijn moet, als we daar gaan zoeken, vinden we van die wilgjes.

Dat is vooreerst een zaak van de binnenkamer. Als we groot en hoog bekeerd zijn, lopen we eroverheen en zien we ze niet. Dan heb je kans, als je door het gras loopt, dat je

wilgjes kapot trapt. Je moet het heel voorzichtig doen. Weet je wanneer je wilgjes vindt? Als je bij jezelf niets meer overhoudt. Als je je voor God weg schaamt en als je niets meer bent dan een arme zondaar, die alleen van genade kan leven. Dan kun je naast die wilgjes gaan zitten, die in de binnenkamer met God worstelen. Dan ga je ze vinden. Ze zijn verscholen tussen het gras. Met dat werk van Gods genade ga je niet aanstonds over straat lopen. Genade is schaamachtig. Genade heeft iets bedekts. In de aanvang is dat een werk van de binnenkamer, een werk van schuld en van schaamte voor God, van smeking en van geweent, een werk van uw binnenste. Dan komen ze niet zo gauw openbaar.

Maar als je nu altijd weer jezelf tegenvalt en opnieuw moet beginnen en moet genieten alleen maar van de Geest en van de werkingen van de Geest van Christus, alleen leven moet uit genade, dan kun je er naast gaan zitten en mee gaan wenen en mee gaan zuchten en mee gaan vragen. Niet alleen voor een ander, maar ook voor jezelf. Dan ga je God vragen of er nog genade bij Hem is, of Hij met Zijn Geest wil komen werken.

Als je daar gaat zoeken, dan vind je wilgjes hoor! Je vindt ze verscholen tussen in het gras. Dáár moeten wilgjes groeien. Niet van zichzelf. Maar die vruchten van de Geest moeten groeien; daar gaat het om. Het is niet zo dat wij groot moeten worden, maar die vrucht van de Geest moet wassen, toenemen. *Wast op in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus.* (2 Petr.3:18)

Wanneer de Heere in het leven werkt, dan moge er schijnbaar geen groei zijn bij u. Dan zeg je: 'Nee, dat zie ik niet. Groei? Integendeel, het gaat achteruit.' Misschien is dat uw beeld? Dan moet u eens lezen wat er staat. Er staat niet: toenemen in uzélf, maar toenemen in de genade en kennis van onze Heere Jezus Christus. In de genade en de kennis. Wil die genade meer gaan worden en wil Christus meer gaan worden, dan moet ik minder worden. Dan is het, zoals Johannes zegt: *Hij moet wassen, maar ik minder worden.* (Joh.3:30) Dan gaat het in uw leven achteruit. Zó ver achteruit, dat u in uzelf niets meer bent. Want waar Christus Zijn genade verheerlijkt, komt er een ogenblik dat u niets meer wordt hoor, dat u voor Gods niets meer kunt voortbrengen, maar dat je zalig gaat worden als een 'niet' en als een 'nul', alleen door de genade van Christus.

En waar groeien die wilgen nu op? Die groeien op bij het water van de Geest. Dan wordt u klein in uzelf. In jezelf kom je dan nooit boven Paulus uit, die zei: 'Ik ben de grootste der zondaren.' Christus krijgt dan in uw leven waarde.

Als er stilstand in ons leven is, als er het 'bewegen des Geestes' niet is, laten we dan onszelf eens onderzoeken. Want dan kan het zijn dat we bij het Woord vandaan leven en dat we zo ver van God vandaan leven. Maar waar we bij het Woord leven en de bedieningen van de Geest gaan begeren van de hemel, daar zal de Heere ook wel werken, hoor. De ene tijd krachtiger dan de andere, maar de Heere zal werken. Hij heeft het beloofd: Ze zullen uitspruiten als wilgen aan de waterbeken.

Blijf dan op de plaats waar God je geplant heeft. Want wilgjes worden door de hemelse Landman geplant. *Alle plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.* (Matth.15:13) Maar die wilgjes zijn planten die van de Vader geplant zijn. Blijf dan waar je geplant bent, namelijk aan de bedding van de stroom van het Woord. Dáár zal de Heere zeker, op Zijn tijd en op Zijn wijze, die groei geven.

Waarom wilgen? Waarom staat er niet: eikenbomen? U weet, een wilg - je ziet hem overal - is geen boom waar je mee voor de dag kunt komen. Wilgen zijn niet van die sierlijke eiken of hoge populieren. Niet van die geweldige, grote bomen. Eigenlijk zijn ze een beetje onooglijk, vooral als je knotwilgen ziet. In de winter, als de takken eraf zijn, lijkt het of ze dood zijn. Wat zijn ze dan lelijk. Dan is er geen heerlijkheid aan. Die stam is nog gespleten ook. Nee, daar is geen glorie aan te zien. Maar laat de zon eens gaan schijnen in het voorjaar, dan zie je ze komen. De twijgjes gaan uitschieten. Ze waren niet dood, want ze hadden onvergankelijk leven. Die wilgen hebben een buitengewone groei-kracht. Je kunt ze snoeien, uit de kop alle takken weghalen; ze gaan weer uitspruiten. Een wilg is een boom die het toonbeeld is van het onvergankelijk leven.

Als het om sierlijkheid gaat zult u aan de kinderen van God niets vinden. Daar moet u ook niet naar zoeken. Want als het recht ligt zullen ze zelf bekennen wat ze zijn. Dan zeggen ze: 'Uit mij komt geen vrucht meer in der eeuwigheid.' Dat zullen ze u graag vertellen. Maar laat de Zon der gerechtigheid over hun leven opgaan, laat die Zon hen beschijnen, dan zult u de takken en twijgen uit de stam tevoorschijn zien komen. Dan zult u zien dat die boom leeft. Zet eens een twijg van een wilg in de grond; je hoeft hem maar zo in de grond te prikken. Hij gaat weer groeien!

De Kerk des Heeren, de planting des Heeren, zal door dat leven dat de Geest meedeelt nooit worden uitgeroeid. Dit geldt voor de Kerk in het algemeen. Talloze aanvallen zijn in de loop der eeuwen op de Kerk gepleegd. Maar dat Woord van God houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken, want Christus houdt Zijn Kerk in stand. Het leven dat Hij meedeelt aan de wilgjes die uitschieten tussen in het gras, is een onvergankelijk leven, een leven tot in eeuwigheid. Dat kan de satan niet verwoesten en de wereld niet en de mens niet. Dat is onvergankelijk leven.

Onvergankelijk leven. Dat geldt ook voor elk kind des Heeren. Laat ze maar besnoeid worden. En ze wórdén besnoeid. Als een knotwilg niet eens in de zoveel jaar besnoeid wordt, gaat hij dood. Maar als de wilg besnoeid wordt, spruit hij weer uit. Nu kan het zijn in het leven van het volk van God, dat er niets heerlijks aan te zien is. Het zijn soms van die akelige, dode, kale stammen. Er zitten geen twijgjes meer aan. Je denkt dat ze dood zijn en dat denken ze van zichzelf ook. Maar komen het water van de Geest en de stralen van de trouwe Immanuël in hun leven, die hun harten verwarmen, dan botten de wilgen uit. Wat is dat? Wel, dat zij de Heere weer gaan loven en de genade gaan bewonderen, die God aan hen bewezen heeft; dat Hij hen niet alleen het leven schonk, maar hen ook in het leven bewaarde.

Wilgen aan de waterbeken. Kent u ze in uw hart? Want dat is onvergankelijk leven. Hoe vaak zij ook besnoeid en hoe dikwijls ook alle takken eraf zijn, zodat er geen heerlijkheid meer overblijft, dan zingt toch de dichter van het genadewerk van de Geest: 'Hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed; het gaat hem wél!' De Kerk gaat het altijd wél. Het volk van God gaat het altijd wél, weet u dat? Ook als ze op hun sterfbed liggen, als de laatste snik in hun keel welt. Het gaat hen wél, eeuwig wél. Die plantjes van de hemelse Vader gaat het eeuwig wél. Ze groeien zelfs op in ramp en tegenspoed en het gelukt hen wat zij doen.

Is dat niet wat overdreven? Nee, het gelukt hen, want dan moeten alle dingen medewerken ten goede, hen die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Dan zitten ze soms

met Paulus en Silas in de gevangenis met hun voeten in een blok en de handen in boeien. Dan gaat het wél, dan gelukt het wat hij doet. Want dan komt er een stokbewaarder, die als een wilg aan de tuin des Heeren wordt toegevoegd, om straks eeuwig God groot te maken.

Het gaat hem wel en het gelukt hem wat hij doet. Wij gaan het zingen uit Psalm 1 vers 2:

Want hij zal zijn gelijk een frisse boom,
In vette grond geplant bij ene stroom,
Die op zijn tijd met vruchten is beladen,
En sierlijk pronkt met onverwelkte bladen;
Hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed;
Het gaat hem wel; 't gelukt hem, wat hij doet.

3. Het kenmerk van de Geest

De tekst zegt: *Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël.*

Weet u waar u die Geest en de Geesteswerking aan kunt herkennen? U moet eens letten op een belangrijk onderscheid. Er wordt gesproken van 'deze', dat is er één. En van 'die', dat is een ander. En van 'gene', dat is wéér een ander. In het geestelijk leven zijn er onderscheiden trappen en standen. Daar zijn onderscheiden legerplaatsen van het geestelijk leven. Zo wordt dat ook in deze tekst voorgesteld: deze zal zéggen en gene zal schrijven. Er is dus onderscheid. Maar bij alle onderscheid is er toch weer één kenmerk: *Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN.* Ik ben van de Heere.

Wat is dat? Is het zo, dat u weet en verzekerd bent, dat uw Verlosser leeft? Nee, dat 'Ik ben van de Heere' is een belijdenis. Heeft u wel eens gezegd: 'Ik ben des Heeren'? *Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met de mond belijdt men ter zaligheid.* (Rom.10:10) Dus het belijden van de mond en het geloven van het hart gaan samen.

Hebben we dat beleden: 'Ik ben des Heeren'? Wat is dat dan? Wel, mag ik dat eens met een voorbeeld duidelijk maken? Ruth, die met Naomi meegaat uit Moab, legt op de grens met Kanaän een belijdenis af. Maar dan weet ze nog niet wie Boaz is en ze weet niet wat de toekomst verder brengen gaat. Ze weet die weg niet en wat er allemaal komen kan. Toch heeft ze daar beleden: *Uw volk is mijn volk en uw God mijn God.* (Ruth 1:16) Hoort u het: 'Mijn God', ik ben des Heeren. Ik wil leven met dit volk en ik ken geen andere god dan de Heere. Hem alleen wil ik dienen.

Is dat de keuze van je leven, dat je gebroken hebt met je oude leven en met de wereld en met de zonde; en dat je gezegd hebt - misschien nog niet voor de mensen, maar wel tegen de Heere, in het verborgene voor God - 'Heere, voor U wil ik leven'?

Nu zijn er mensen die dat best zouden willen belijden, als ze eerst maar wisten of de Heere hen hebben wou. Maar let dan weer eens op Ruth. Die wist niet of de Heere haar hebben wou. Maar of de Heere haar hebben wilde of niet, de dienst van God en van Koning Jezus is een zalige dienst, en ze zegt: *Uw volk is mijn volk en uw God mijn God.* Hebt u dat ook gezegd? Hebt u die keuze in het leven gemaakt? Dat is een krachtige, onberouwelijke, onwederstandelijke keuze in het hart van al de kinderen van God.

Mozes maakte deze keuze aan het hof van Farao. Hij deelde liever met het volk van God de smaadheid van Christus, dan voor een tijd de genietingen der zonde te hebben. Mozes heeft toen ook gezegd: 'Ik ben des Heeren.'

Ze gaan het in hun handel en wandel tonen. Zij zeggen tegen de wereld: 'Ik ga niet meer mee.' En tegen de zonde: 'Henen uit!' Ze hebben die hartelijke keuze geleerd: 'Hartelijk zal Ik U liefhebben!' Is die keuze er in uw leven? Dat u met tranen voor God hebt beleden: 'Heere, Uw dienst is een zalige dienst; de wereld is de dood. Daar kan ik niet meer mee leven.'

Een ander zal zich noemen met de naam van Jakob. Die wilgjes kun je hieraan herkennen: ze zoeken het volk van God op. Zij willen met Jakob leven.

Nu ligt er onderscheid: als in het Oude Testament de naam Jakob of Israël gebruikt wordt, dan is dat heel duidelijk door de Geest des Heeren met een bepaalde bedoeling gedaan. Jakob had een lelijke naam. Misschien zou je zo'n naam niet willen dragen. Het betekent: bedrieger. Maar er zijn ook mensen die moeten zeggen: 'Nee, die naam Israël gaat me te ver', maar die dan toch met dat volk van God willen mee leven, als is het maar als een buitenstaander. Want in dat volk hebben ze heerlijkheid gezien. *En die zal zich noemen met de naam van Jakob.* Van die buitenstaanders, die zonder God niet meer verder kunnen en die zich bij het volk van God niet durven rekenen. Dat zijn ook wilgjes die hier getekend worden.

Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob. En, zo staat er in onze tekst, er zijn ook anderen. Die zullen met de hand schrijven: *Ik ben des HEEREN.* Met de hand schrijven, dat is een contract ondertekenen. Dan ga je je handtekening zetten en het bevestigen voor God: 'Ik ben des Heeren.'

En zich toenoemen met de naam van Israël. Dat is weer wat anders. Dat is met bewustheid het verbond inwilligen met al de eisen en de beloften van het verbond, en jezelf aan de Heere overgeven. Dat betekent dat u al uw voorwaarden en al uw gronden en al datgene waarop u dacht zalig te kunnen worden, daarbij verliest.

Die keuze is nodig hoor, in dit leven. Een keer die keuze doen is nodig. Er komt een keuze in het leven van de Kerk des Heeren. Maar denk erom: met die keuze kun je niet sterven. Er is een hechtere grond en een beter fundament nodig om te sterven en God te ontmoeten. Dat fundament is dit: om als een goddeloze door het bloed van Christus te worden gezaligd en om als een vijand met God te worden verzoend, alleen door de dood van de Zoon van God. En dat door de kracht van Gods eeuwige Geest, soms na eindeloos worstelen, Christus u dierbaar geworden is en de Naam Jezus u zoet geworden is. Dat u die Naam hebt leren spellen en dat u in Hem alles gevonden en alles gezien hebt en die Naam in uw hart is verklaard als die zoete Naam, waardoor we zalig kunnen worden.

Maar bij alles wat we genoten hebben, hebben we zo verkeerd gewerkt. Want we zochten om waardigheid voor God en om waardigheid voor Jezus te hebben, een goede gestalte. En we verwachtten dat Christus op ons neer zou zien en Zijn genade schenken zou. Maar er komt een ogenblik dat ik geen traan meer vinden kan en mijn hart niet verbroken is en de wereld me aan gaat trekken en de zonde in mijn hart opstaat en ik denk: 'Dat wordt nog voor eeuwig omkomen.'

Dan krijgt Christus, Die aan het hout van het kruis gestorven is, betekenis voor ons. Niet voor half bekeerde mensen en niet voor mensen die zichzelf een eindje op weg kunnen

helpen. Dat is het niet. Nee, Christus zaligt, rechtvaardigt, verzoent goddelozen. Maar om nu als een goddeloze, waar niets meer aan overgebleven is, gezaligd te worden door de stervende liefde van Christus, dan houdt al onze verwachting op en dan zeg ik: 'Heere, als U me dan zo hebben wilt, Heere, hier hebt U me.' Dan gaan we met de hand schrijven, dan gaan we betuigen: 'Ik ben des Heeren' en ons toenoemen met de naam van Israël, met de nieuwe naam van Jakob. Dan krijgt ieder die in Christus door genade aangenomen wordt een nieuwe naam en die kent alleen maar degene die hem ontvangt. Dat is zo wonderlijk, om die nieuwe naam uit Zijn mond te mogen horen en te mogen vernemen dat Hij ons telt en rekent als bij Israël ingelijfd en ons de naam van Sions kinderen doet dragen.

Een eeuwig wonder van genade om met de hand te gaan schrijven: 'Ik ben des Heeren' en zich toe te noemen met de naam van Israël. Dan kunt u niet anders leven dan als een arme, doodarme zondaar, alleen uit de genadige bediening van Christus.

Dit zijn nu kentekenen van de Geest. 'Ik ben des Heeren', zegt de één. De ander noemt zich met de naam van Jakob. En een derde zal mogen schrijven met de hand: 'Ik ben des Heeren' en zich toenoemen met de naam van Israël.

Nu een vraag aan u persoonlijk: Kunt u het ook? Kinderen, jonge mensen, het is niet zo dat we kunnen zeggen: 'Nu ja, dat komt wel als je eens wat ouder bent', want ik weet niet of je ouder zult worden, of we de volgende week zullen halen, of we dan nog leven. Daarom moet ik dit met klem op je hart binden. Smytegelt zegt in een van zijn preken: 'Ik zou vanavond niet naar bed durven gaan, zo ik niet wist of ik met God verzoend was.' Mag ik dat even doorgeven? Zou je vanavond gerust willen gaan slapen en je hoofd gerust willen neerleggen, zonder met God verzoend te zijn? Durft u zo de week in, zonder God en zonder Christus? En straks zo voor God verschijnen? Geleefd te hebben onder de wolken van de Geest, gehoord te hebben de aanbiddingen van het Evangelie, genodigd te zijn door de kloppingen op de deur van uw ziel, en dan straks voor God verschijnen?

Gemeente, het is nu het Lam, Dat aan de poort van uw hart staat te kloppen en met Zijn eeuwige liefde u nodigt. Maar te sterven zonder Hem, dat zal zijn: Zijn liefde versmaad en veracht te hebben. Kom dan vandaag eens tot inkeer en laat uw dode hart eens voor de Heere neergelegd worden, zoals dat hier in onze tekst staat. Want u hebt geen andere pleitgrond dan het Woord van God. In ons er niets waarom God naar ons zou omzien, of het moest deze tekst zijn.

Laat dan uw dode ziel, uw droge hart worden opgeheven tot Hem. Houd aan tot Hij antwoordt. En roep tot die God, tot Hij uw ziel zal hebben gezaligd en u het uit Zijn mond mag hebben vernomen: 'Ik zal u de naam van Sions kinderen doen dragen.' Laat niet af uw hart en oog op te heffen naar omhoog, want er is bij Hem een fontein des heils, hoor! Als we straks buiten Jezus zullen sterven, zullen we Hem niet de schuld kunnen geven, en niet kunnen zeggen: 'Heere, het was niet voor mij.' Nee, we zullen straks zien dat er ruimte en plaats was onder de schaduw van Zijn vleugelen. We zullen zien dat er een overvloedige fontein is. En de Heere zal zeggen: *Dewijl Ik geroepen heb en gijlieden geweigerd hebt, Mijn hand uitgestrekt heb en er niemand was die opmerkte, en hebt al Mijn raad verworpen en Mijn bestraffing niet gewild, zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer Uw vreze komt.* (Spr.1:24-26)

Laat dan nog vandaag die God, Die geen lust heeft in uw dood, maar Die het gezegd heeft: *Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge*, laat die God aangeloopen worden, opdat uw ziel zal worden verzadigd.

Volk des Heeren, hier ligt nu de fontein des levens. In U is geen leven. Paulus heeft gezegd dat er geen leven in ons is, maar dat ons leven met Christus verborgen is in God. Daar ligt uw leven. Laat dan uw oog niet eindeloos naar binnen geslagen zijn, want dan komt u niets anders tegen dan het verderf dat in u woont. En tel ook maar niet het goed dat u zou vinden, want wát u zou vinden is nog niet van u, maar gewerkt door Gods Geest. Maar laat uw oog geslagen zijn op de Levensbron, Die u geven kan alles wat u nodig hebt, in licht en in donker en in strijd, ja in het leven van elke dag, in hetgeen u nodig hebt onder de bediening van het Evangelie. Alles komt uit Hem. Laat uw oog geslagen zijn op Hem en laten we met de bruidskerk bidden: *Ontwaak, Noordenwind, en kom, gij Zuidenwind, doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien. O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame en ate zijn edele vruchten!* (Hoogl.4:16)

Dan wordt God verheerlijkt. Dan wordt Christus verheerlijkt en groot gemaakt, vanwege de onbegrijpelijke, wonderlijke genade: 'En Hij zag op mij neder.' Dat zal ons stof geven om in de hemel te zingen bij de glazen zee, met de citers Gods in onze handen, te zingen van de fontein des heils, die God, naar Zijn welbehagen in Christus, voor een arme zondaar ontsloten had.

Amen.

Slotzang: Psalm 119:86

Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer,
Gelijk een bron zich uitstort op de velden.
Wanneer ik door Uw Geest Uw wetten leer,
Dan zal mijn tong Uw redenen vermelden;
Want Uw geboôn zijn waarlijk recht, o HEER';
Gij zult de vlijt van die U zoekt, vergelden.

Deze preek is eerder gepubliceerd in de prekenserie 'Een zaaiër ging uit...' (deel 1)